

## Kapitola 1

Rosemary a Guy Woodhousovi podepsali nájemní smlouvu na čtyřpokojový byt v bílém hranatém mrakodrapu na První avenue, a hned nato dostali zprávu od jisté paní Cortezové, že se najednou uvolnil třípokojový byt v Bramfordu. Starý temný obrovitý Bramford je velkokrálikárna bytů s vysokými stropy a s krby a zájemci se o ně perou hlavně kvůli jejich viktoriánskému stylu. Rosemary s Guyem se přihlásili do pořádku, hned jak se vzali, ale už si přestali dělat naděje.

Guy si opřel telefon o hrud' a oznámil tu zprávu Rosemary. „Ale ne!“ zaúpěla a bylo jí málem do pláče.

„Už je bohužel pozdě,“ řekl Guy do telefonu. „Včera jsme podepsali jinou smlouvu.“ Rosemary ho popadla za loket. „A nemohli bychom se z toho ještě nějak vykroutit?“ zeptala se ho. „Nějak se vymluvit?“

„Malý moment, paní Cortezová.“ Guy znovu zakryl telefon. „A jak, prosím tě?“ řekl.

Rosemary zmateně uvažovala a pak bezradně zvedla ruce. „Já nevím. Snad abychom jim řekli pravdu. Že máme možnost dostat byt v Bramfordu.“

„Jo, zlatíčko,“ řekl Guy, „na to se nebudou ohlížet.“

„Ty už něco vymyslíš, Guyi. Půjdem se tam aspoň podívat, co říkáš? Pověz jí, že tam zajdem. Prosím tě, než zavěsí.“

„Podepsali jsme smlouvu, Ro. S tím se nedá nic dělat.“

„Prosím tě! Ona zavěsí!“ fňukala Rosemary s komicky přeháněnou úzkostí. Rvala mu telefon od košile a pokoušela se mu ho strčit k ústům.

Guy se zasmál a už se nebránil. „Paní Cortezová? Vypadá to, že by snad byla nějaká možnost se z toho dostat. Ještě jsme ne-

podepsali definitivní smlouvu. Došly jim formuláře, tak jsme podepsali jenom takovou provizorní dohodu. Můžeme se na ten byt podívat?“

Paní Cortezová jim vysvětlila co a jak: ať si zajdou do Bramfordu mezi jedenáctou a půl dvanáctou, vyhledají pana Micklase nebo Jeroma, a ať už tam bude ten nebo ten, mají mu říct, že je posílá ona, aby se podívali na byt 7E. Potom ať jí zavolají. Dala Guyovi své číslo.

„Tak vidíš, jak si umíš vymýšlet,“ pochválila ho Rosemary, když si obouvala žluté boty. „Lžeš, jako když tiskne.“

Guy před zrcadlem řekl: „Páni, uher.“

„Ne abys ho mačkal.“

„Ale jsou to jenom tři pokoje, víš? Žádný dětský pokoj.“

„Mně by rozhodně byly milejší tři pokoje v Bramfordu než celé patro v tom... v tom bílém kriminále,“ tvrdila.

„Včera jsi z toho byla celá pryč.“

„No, líbilo se mi to. Ale celá pryč jsem z toho nikdy nebyla. Dám na to krk, že ani sám architekt tím nemůže být nijak nadšený. Uděláme si jídelní kout v obýváku a můžeme mít nádherný dětský pokoj, ovšem když pánbůh dá.“

„To víš že jo,“ uklidňoval ji Guy. Jezdil si elektrickým holicím strojkem nad horním rtem a zkoumal se v zrcadle. Měl velké hnědé oči. Rosemary si natáhla žluté šaty a po perné gymnastice si na zádech zapnula zip.

Byli ve svém jediném pokoji, Guyově někdejších mládenec-kém bytě. Vyzdobili si ho plakáty z Paříže a Verony a měli tam velký gauč a mrňavý kuchyňský kout.

Bylo úterý, třetího srpna.



Pan Micklas byl malý, slušně oblečený muž, ale na obou rukou mu chyběly nějaké prsty, což je uvedlo do rozpaků, když si s ním podávali ruku. Jeho zřejmě ne. „No vida, tak herec,“ řekl a jedním prostředníčkem přivolał výťah. „Herci tady bydlí velice rádi.“ Vyjmenoval čtyři, které v Bramfordu zrovna měli, samé známé osobnosti. „V čem jsem vás mohl vidět?“

„Počkejte,“ řekl Guy, „před časem jsem hrál Hamleta, viď, Liz? A potom jsme dělali *Mořského ptáčka*...“

„Nevěřte mu, on si dělá legraci,“ vysvětlovala Rosemary. „Hrál v Osbornově *Lutherovi*, potom v *Nikdo nemá rád albatrosa* a v nějakých televizních hrách a reklamních filmech.“

„To se vyplatí, ne?“ prohodil pan Micklas. „Ty reklamy.“

„Ano,“ přitakala Rosemary a Guy dodal: „A jak přitom člověk umělecky roste, to je přímo vzrušující!“

Rosemary na něho vrhla úpěnlivý pohled a on se na ni podíval jako vtělená nevinnost, a potom na ni přes hlavu pana Micklase udělal obličej zavilého upíra.

Výtah, vykládaný dubovým dřevem a s naleštěným mosazným zábradlím kolem dokola, obsluhoval černošský chlapec v livreji, se strnulým úsměvem na tváři. „Sedmé,“ řekl mu pan Micklas. „Ten byt má čtyři místnosti,“ vysvětloval Rosemary a Guyovi, „dvě koupelny a pět přístěnků. Původně tu byly jenom samé ohromně velké byty – nejmenší osmipokojový –, ale teď jsou skoro všechny rozdělené na tří-, čtyř- a pětipokojové. Sedm E má čtyři místnosti. Je to vlastně zadní část jednoho devítipokojového. Má původní kuchyni a hlavní koupelnu, ohromně prostorné, však za chvíli uvidíte. Hlavní ložnici předělali na obývací pokoj, pak je tam další ložnice, ta

zůstala jako ložnice, a dva pokojíky pro služky spojili dohromady na jídelnu nebo druhou ložnici. Máte děti?”

„Rádi bychom,“ odpověděla Rosemary.

„Tak to by byl ideální dětský pokoj s kompletní koupelnou a velkou komorou. Celá sestava je jako dělaná pro mladé manžele, jako jste vy.“

Výtah se zastavil a usmívající se černoši s ním popojel o kousek dolů, pak nahoru a zase trochu dolů, aby ho dostal přesně do úrovně chodby. S neměnným úsměvem zasunul vnitřní mosaznou mříž a otevřel vnější posuvné dveře. Pan Micklas ustoupil a Rosemary s Guyem vykročili – do šeré chodby s tmavě zelenými stěnami a koberci. U vyřezávaných zelených dveří označených 7B zasazoval nějaký řemeslník do vyříznutého otvoru kukátko. Podíval se po nich a zase se věnoval práci.

Pan Micklas je vedl klikatou tmavě zelenou chodbou kousek doprava, kousek doleva a Rosemary a Guy šlapali za ním. Viděli, že tapety jsou tu a tam odřené a na jednom místě se papír odchlípl a zkroutil. Všimli si prasklé žárovky v broušeném nástěnném svícnu a světle zelené záplaty na tmavém koberci. Guy se podíval na Rosemary: Záplatovaný koberec? Ona uhnula očima a zářivě se usmála: Mně se to děsně líbí. Je to všechno kouzelné!

„Předchozí nájemnice paní Gardeniová zemřela, je to pár dní,“ vykládal pan Micklas, aniž se ohlédl, „a zatím se z bytu nic neodstěhovalo. Její syn mě požádal, abych řekl zájemcům, co se přijdou podívat, že koberce, klimatizace a některé kusy nábytku jsou k máni prakticky zadarmo.“ Zahnul za další roh, do chodby se zachovalejšími tapetami, zeleně a zlatě pruhovanými.

„Ona umřela v tom bytě?“ zeptala se Rosemary. „Ne že by...“

„Ale kdepak, v nemocnici,“ ujistil ji pan Micklas. „Několik týdnů ležela v bezvědomí. Byla velice stará a vůbec se už neprobrala, než umřela. Sám bych si jednou přál takový konec, až přijde můj čas. Ale předtím byla pořád čiperka. Sama si vařila, chodila po nákupech do obchodních domů... Byla to jedna z prvních advokátek ve státě New York.“

Došli ke schodišti, kterým chodba končila. A vlevo, těsně u něho, byly dveře bytu 7E, bez vyřezávaných girland, užší než ty, které cestou míjeli. Pan Micklas stiskl bílý knoflík zvonku nad ním – na černé plastické tabulce stálo bílými písmeny „L. Gardeniová“ – a otočil klíčem v zámku. Zmrzačenou rukou zručně a elegantně otevřel dveře dokořán. „Až po vás, račte,“ zval je dál. Na špičkách se zhoupł vpřed a napřaženou paží jim přidržoval dveře otevřené.



Rovně ode dveří se táhla úzká předsíň a po obou stranách od ní bylo po dvou místnostech. Hned vpravo kuchyně, a Rosemary připadalo hrozně k smíchu, že je velká jako celý jejich dosavadní byt, ne-li větší. Byl tam šestiplotýnkový plynový sporák s dvěma troubami, mamutí lednice, monumentální dřez, spousta skříněk, okno na Sedmou avenue, vysokánský strop, a dokonce tu bylo – když si člověk odmyslel chromovaný stůl a židle paní Gardeniové i převázané balíky časopisů *Šťěstí* a *Hudební Amerika* – ideální místo, kde by se dal zařídit báječný jídelní koutek v krémové a modré barvě, něco jako na fotografii, kterou si minulý měsíc vystřihla z *Krásného domova*.

Proti kuchyni byla jídelna nebo druhá ložnice, kterou paní Gardeniová používala zřejmě jako pracovnu kombinovanou se skleníkem. Na chatrných poličkách stály pod nerozsvícenými spirálovými svítilny stovky vadnoucích nebo uschlých rostlinek a uprostřed mezi nimi roletový psací stůl, zavalený knihami a papíry. Byl to pěkný stůl, široký a lesklý věkem. Rosemary pooděšla od Guye, který u dveří mluvil s panem Micklasem, překročila poličku s nějakým uschlým hnědým kapradím a přistoupila ke stolu. Takové vídala ve výlohách obchodů se starožitnostmi. Opatrně si na něj sáhla a uvažovala, jestli je snad i ten k mání prakticky zadarmo. Zahlédla úhledný modrý rukopis na lila papíře a přelétla očima řádky „než pouhá kratochvilná milostná pletka, jak jsem se domnívala. Již si nedovedu vybavit“ a pak se lekla, že strká nos do cizích věcí. Vzhlédla k panu Micklasovi, který právě přestal mluvit s Guyem. „Je tenhle stůl taky na prodej? Nezmínil se o něm syn paní Gardeniové?“ zeptala se.

„To nevím,“ řekl pan Micklas. „Ale můžu vám to samozřejmě zjistit.“

„Pěkný kousek,“ podotkl Guy.

„Vid’?“ usmála se Rosemary a rozhlížela se po stěnách a oknech. Tady by se dal zařídit skoro přesně takový dětský pokoj, jak si ho představovala. Místnost byla trochu tmavá, okna vedla na úzký dvůr, ale žlutobílé tapety by ji zesvětlily. Koupelna byla malá, ale příhodná a šatna, plná sazeniček v květináčích, kterým se zřejmě docela dobře dařilo, taky vyhovovala.

Obrátili se ke dveřím a Guy se zeptal: „Co to je?“

„Skoro samé bylinky,“ odpověděla Rosemary. „Máta a bazalka... tyhle neznám.“

Dál v předsíni vlevo byla šatna pro hosty a pak vpravo široký klenutý průchod do obývacího pokoje. Před sebou spatřili dvě velká arkýřová okna složená z drobných tabulek a podél všech tří stran výklenku sedátka. Ve stěně vpravo byl malý krb s bílou mramorovou volutovou římsou a vlevo stála vysoká dubová knihovna.

„Ach, Guyi,“ vydechla Rosemary, vzala ho za ruku a stiskla mu ji.

„Hm,“ zabručel Guy bez zjevného nadšení, ale její stisk opětoval. Pan Micklas stál vedle něho.

„Ten krb samozřejmě funguje,“ řekl.

Ložnice za nimi byla přiměřeně velká – asi čtyřikrát šest – a okna vedla rovněž na ten úzký dvůr jako okna jídelny či druhé ložnice, popřípadě dětského pokoje. Koupelna za obývacím pokojem byla prostorná a plná baňatých instalací s mosaznými kohouty.

„Je to báječný byt!“ radovala se Rosemary, když se vrátili do obývacího pokoje. Točila se s rozpaženýma rukama, jako by to všechno chtěla obejmout. „Mně se strašně líbí!“

„Tím vám chce naznačit, že byste měl snížit nájem,“ zažertoval Guy.

Pan Micklas se usmál: „Jo, my bychom ho zvýšili, kdyby nám to dovolili. Kromě té patnáctiprocentní přírážky. To víte, takhle půvabné a svérázné byty aby dneska pohledal. Vždyť ty nové...“ zarazil se a oči upřel na mahagonový sekretář na konci předsíně. „To je zvláštní,“ řekl. „Za tím sekretářem musí být ještě komora. Docela určitě. Je jich celkem pět: dvě v ložnici, jedna u druhé ložnice a dvě v předsíni, tady a tamhle.“ Popošel blíž k sekretáři.

Guy se vytáhl na špičky: „Máte pravdu. Jsou tam vidět rohy dveří.“